

Sygn. akt II AKa 465/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA Anna Zdziarska

SA Maria Mrozik - Szytykiel /spr./

Protokolant: sekr.sąd. Olaf Artymiuk

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r.

sprawy **K. B.** (poprzednie nazwisko M.) ur. (...) we W. c.W. i H.

oskarżonej z art. 258 § 3 kk, z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 kwietnia 2017 r. sygn. XVIII K 100/08

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. B. w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej;

2. w zakresie czynu I eliminuje ustalenie, że oskarżona kierowała spółką będącą faktycznie zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie opisanych przestępstw, a przyjmuje, że oskarżona brała udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie opisanych przestępstw, czym wyczerpała dyspozycję art. 258 § 1 kk i za tak przypisany czyn z mocy art. 258 § 1 kk skazuje oskarżoną na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w zakresie czynu przypisanego oskarżonej w punkcie II w miejsce ustalenia „kierowała wykonaniem” przyjmuje nadzorowała wykonanie;

3. orzeczenie w punktach XII i XIII uzupełnia o art. 4 § 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej karę łączną 2 (dwa) lata pozbawienia wolności, której wykonanie z mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za obie instancje, w tym opłatę w kwocie 4300zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017 r. sygn. akt XVIII K 100/o8 uznał:

I. oskarżoną **K. B.** (poprzednie nazwisko M.) w ramach zarzucanego jej w pkt I czynu za winną tego, że w okresie od 6 grudnia 2004 r. do 21 lutego 2005 r., w W., Ł., K., G., W., P., K., G., R., K. i K., działając w imieniu (...) sp. z o.o. oraz w interesie prezesa tej spółki A. W. i jedyne go udziałowca D. W., kierowała za pośrednictwem dyrektorów regionalnych spółką, będącą faktycznie zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na zawieraniu przez doradców finansowych umów o udzielenie pożyczki cywilnoprawnej, po uprzednim wprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w błąd klientów co do terminu i zamiaru wypłaty pieniędzy oraz rzeczywistej wysokości kwoty mającej być wypłaconą i doprowadzaniu w ten sposób klientów spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, polegającego na uiszczaniu przy zawieraniu umów o pożyczkę opłat przygotowawczych, to jest czynu z art. 258 § 3 k.k. i na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał ją na karę roku pozbawienia wolności;

II. oskarżoną K. B. w ramach zarzucanego jej w pkt II czynu za winną tego, że w okresie od 6 grudnia 2004 r. do 21 lutego 2005 r., w W., Ł., K., G., W., P., K., G., R., K. i K., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, działając w ramach (...) sp. z o.o. w W. jako wicedyrektor na Polskę, w której A. W. był prezesem i jednoosobowym członkiem zarządu, D. W. jedynym udziałowcem, a P. D. dyrektorem generalnym, w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nimi i wspólnie i w porozumieniu z innymi dyrektorami, kierowała wykonaniem przez doradców finansowych czynów zabronionych, polegających na wprowadzaniu w błąd klientów (...) Centrum (...) co do terminu i zamiaru wypłaty pieniędzy na podstawie zawieranych umów o pożyczkę cywilnoprawną oraz rzeczywistej wysokości kwoty mającej być wypłaconą, doprowadzając w ten sposób 143 wskazanych imiennie w wyroku klientów tej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, polegającego na uiszczaniu przy zawieraniu umów o pożyczkę cywilnoprawną opłat przygotowawczych;

przez co wymienieni pożyczkobiorcy zostali pokrzywdzeni, a (...) sp. z o.o. w W. zgromadziło mienie w łącznej wysokości co najmniej 202.600 zł w celu finansowania zakupów w systemie konsorcyjnym i zobowiązało się do udzielenia pożyczek w łącznej wysokości co najmniej 2.802.000 zł., to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie powołanych przepisów skazał ją zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k., art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

III. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku połączył wymierzone oskarżonej K. B. kary pozbawienia wolności i skazał ją na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zasądził solidarnie od oskarżonych K. B. i R. B. (1) na rzecz M. Ł. kwotę 900 zł tytułem częściowego naprawienia wyrządzonej szkody;

XIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zasądził solidarnie od oskarżonych K. B., S. M. i R. B. (1) na rzecz B. T. kwotę 1.600 zł tytułem częściowego naprawienia wyrządzonej szkody;

XXI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej K. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z jej udziałem w sprawie oraz obciążył ją opłatami w kwocie 4.300 zł.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonej.

Apelacja **adv. J. R.** zarzuca wyrokowi:

w zakresie czynu z art. 258 § 3 k.k., na podstawie art. 438 pkt i 3 k.p.k.

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodu z wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadków i przyjęcie, że:

- (...) Centrum (...) stanowiło zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu znamion z art. 258 § 1 k.k., bowiem posiadało zorganizowaną wewnętrzną strukturę oraz cechowało się podziałem kompetencji pomiędzy osobami do niego należącymi, podczas gdy dla ustalenia, że (...) było zorganizowaną grupą przestępczą koniecznym byłoby wykazanie, że między członkami „grupy” istniało porozumienie co do przestępczego charakteru działalności, a owa struktura wewnętrzna nie była li tylko strukturą zatrudnienia w spółce z o.o.;

- oskarżona K. B. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy nawet w sytuacji, gdyby (...) w rzeczywistości uznać za zorganizowaną grupę przestępczą, prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie winna prowadzić do wniosku, iż oskarżona nie miała świadomości istnienia takiej grupy, a w konsekwencji nie mogła z zamiarem bezpośrednim w takiej grupie brać udziału;

2. w konsekwencji obrazu przepisów postępowania, zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd, że (...) stanowiło zorganizowaną grupę przestępczą, a oskarżona K. B. obejmując swą świadomością jej istnienie, brała w niej udział a w szczególności wykonywała polecenia A. W., D. W., P. D.;

3. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia wyroku, w którym brak jest wskazania podstaw, na których Sąd Okręgowy oparł swą konstatację, że (...) było zorganizowaną grupą przestępczą oraz czym przejawiała się świadomość oskarżonej co do brania udziału w tejże grupie, co spowodowało niemożność weryfikacji rozumowania Sądu oraz utrudnia kontrolę instancyjną wyroku w stopniu istotnym;

w zakresie czynu z art. 286 § 1 k.k., na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. polegające na:

- oparciu się przez Sąd na zeznaniach świadków złożonych w toku postępowania przygotowawczego, które to zeznania były niespójne i poczynienie w oparciu o te zeznania błędnych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, że oskarżona K. B. świadomie i celowo wprowadzała w błąd klientów (...) przy zawieraniu umów pożyczek;

- dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej K. B. i odmówienie im wiarygodności w zakresie, w jakim oskarżona nie przyznała się do zarzucanego czynu i wyjaśniała, że nie określała klientom terminu i sposobu udzielenia pożyczki oraz nie wykorzystywała sformułowań umowy i regulaminu, aby klientów wprowadzić w błąd, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżona nakłaniała klientów do dokładnego zapoznawania się z umowami, nadto zaś nie miała świadomości, że (...) nie wywiąże się z umów pożyczek, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i przypisania sprawstwa czynu oskarżonej;

2. obrazę przepisów postępowania przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającą na:

- przyjęciu, że oskarżona K. B. miała zamiar wprowadzać w błąd klientów (...) co do uzyskania przez nich pożyczek ponieważ знаła treść umów podpisywanych z klientami i powinna mieć świadomość ich niezgodności z prawem, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżona nie zdawała sobie sprawy z faktu nieposiadania przez (...) środków finansowych na wypłatę pożyczek;

- uznaniu, że o zamiarze wprowadzania klientów (...) w błąd przez oskarżoną K. B. świadczy podpisywanie przez oskarżoną z klientami umów oznaczonych w nagłówku jako pożyczka w sytuacji gdy umowa nie miała charakteru pożyczki skodyfikowanej w art. 720 k.c., a także że oskarżona zatajała przed klientami rzeczywiste postanowienia umowne, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżona

nie znała kodeksowych essentialia negotii umowy pożyczki, nie była autorem wzoru umowy, nakłaniała klientów do szczegółowego zapoznawania się z umowami i zabierania ich kopii do domu;

3. rażącej niewspółmierności kary w stosunku do popełnienia zarzucanych jej czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosi o:

1. zmianę skarżonego wyroku w części dot. oskarżonej K. B. poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów;

ewentualnie:

2. uchylenie wyroku w części dotyczącej oskarżonej K. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja **adv. K. K. (1)** zarzuca wyrokowi:

- mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę prawa procesowego, a mianowicie:

1) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i nieprzesłuchanie W. S., który według wyjaśnień oskarżonej miał jej przedstawić propozycję pracy w (...) i opisać jej charakter,

2) art. 392 § 1 k.p.k. poprzez ujawnienie bez odczytania na rozprawie w dniu 16 marca 2017 r., wyjaśnień M. R. i uznanie, że jego przesłuchanie jest zbędne, w sytuacji gdy zeznania świadka mają zasadnicze znaczenie dla sprawy,

3) art. 392 § 1 k.p.k. poprzez ujawnienie bez odczytania na rozprawie z dnia 24 stycznia 2017 r. wyjaśnień G. P. i uznanie, że jego przesłuchanie jest zbędne, w sytuacji gdy zeznania świadka mają zasadnicze znaczenie dla sprawy,

4) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżoną K. B. w zakresie w jakim Sąd odmówił im wiary, a które są konsekwentne, stanowcze i znajdują, wbrew twierdzeniom Sądu, pełne oparcie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach K. H. oraz Ł. B., złożonych odpowiednio na rozprawach w dniu 4 lutego 2016 r. i 8 października 2015 r. a zatem w całości powinny zostać one uznane za wiarygodny dowód w sprawie,

5) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień R. B. (1), bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w zakresie w jakim Sąd dał im wiarę i uznał, że oskarżona K. B. brała udział w szkoleniu w O., podczas gdy z wyjaśnień Ł. P. i K. T. jednoznacznie wynika, iż szkolenie to odbyło się w marcu, a więc w okresie kiedy K. B. nie była już związana z firmą,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na:

1) przyjęciu, że oskarżona K. B. brała udział w szkoleniu organizowanym w O., co miałyby przesądzać o jej świadomości bezprawności całego przedsięwzięcia, w sytuacji gdy zarówno z wyjaśnień Ł. P., jak i K. T. jednoznacznie wynika, że przedmiotowe szkolenie odbyło się na początku marca, a więc w okresie kiedy oskarżona odeszła już z firmy,

2) niezasadnym przyjęciu, że oskarżona K. B., miała świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto, że nią kierowała, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż w przedmiotowej sprawie nawet jeśli uznać, iż zorganizowana grupa przestępcza w ogóle istniała, to oskarżona nie miała i nie mogła mieć świadomości jej istnienia i działania w jej ramach, a co za tym idzie nie mogła nią kierować,

3) niezasadnym przyjęciu, że oskarżona K. B. wiedziała, że umowy zawierane między (...) a pokrzywdzonymi nie stanowiły umów pożyczek i były one działaniem sprzecznym z prawem oraz wypełniały znamiona oszustwa, a w związku z tym działała z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, kierując wykonaniem czynu zabronionego, podczas

gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do przekonania, że oskarżona nie miała takiej świadomości, a co za tym nie mogła kierować wykonaniem czynu zabronionego, a ponadto działając w spółce jako podmiot odpowiedzialny jedynie za rekrutację pracowników oraz organizację biur, nie miała uprawnień, ani obowiązków kierowania pracownikami w zakresie zawierania umów z klientami,

4) niezasadnym przyjęciu, że oskarżona dopuściła się oszustwa na szkodę 143 osób pokrzywdzonych, dzięki czemu (...) sp. z o.o. zgromadziło mienie w łącznej wysokości co najmniej 202.600 zł, co poskutkowało zakwalifikowaniem czynu oskarżonej jako w związku z art. 294 § 1 k.k., podczas gdy dwóm pokrzywdzonym zwrócono wpłacone środki, a część transakcji została dokonana w dniu 21 lutego 2005 r., kiedy oskarżona zrezygnowała z pracy w spółce, w związku z czym czyn oskarżonej powinien zostać zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

W konsekwencji podniesionych zarzutów obrońca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonej K. B. i uniewinnienie od zarzucanych jej czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje okazały się częściowo skuteczne.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że sprawa oskarżonej K. B. (poprzednie nazwisko M.) została w postępowaniu odwoławczym wyłączona do odrębnego rozpoznania ze sprawy o sygn. II AKa 347/17, w której w dniu 18 grudnia 2017 r. zapadł wyrok wobec S. M. i R. B. (1). Trzeba też zauważyć, że w innej sprawie m.in. D. W., A. W., P. D., M. R., K. H., Ł. P. zostali prawomocnie skazani wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 4 grudnia 2014 r. sygn. XVIII K 281/07, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 lutego 2017 r. sygn. II AKa 370/16. W tej sprawie wniesiona kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna (sygn. II KK 323/17).

Odnosząc się do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniu skarżącego adw. K. K. (2), rozważył całokształt zebranych istotnych dowodów i okoliczności z nich wynikających, co uprawnia do stwierdzenia, że istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy zostały wyjaśnione. Skarżący nie wykazał, aby poprzestanie przez Sąd na ujawnieniu wyjaśnień M. R. i G. P. mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Również nie przedstawiono argumentów, które wskazywałyby na zasadność zarzutu odnośnie nieprzesłuchania W. S., tym bardziej, że kwestie związane z zatrudnieniem oskarżonej w (...) sp.z o.o. zostały ustalone na podstawie wyjaśnień oskarżonej. Warto zwrócić uwagę, że obrońcy nie widzieli potrzeby przesłuchania W. S. w toku postępowania przez Sądem I instancji, bowiem żaden z nich nie złożył wniosku dowodowego tym zakresie.

Jeżeli zdaniem skarżącego miałby to być rzeczywiście tak istotny dowód, że stanowi podstawę zarzutu apelacyjnego w rozumieniu art. 438 pkt 2 kpk to zasady profesjonalnie prowadzonej obrony oskarżonej skłonić winny obrońcę do zgłoszenia tego dowodu na wcześniejszym etapie postępowania, tym bardziej, że osoba W. S. ujawniła się już w toku postępowania przygotowawczego.

Można zgodzić się z drugim apelującym adw. J. R., iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie jest wzorcowe, niemniej jednak pozostaje to bez wpływu na treść tego wyroku, a nadto tego rodzaju zarzut w świetle art. 455a kpk staje się bezprzedmiotowy. Trzeba też podnieść, że z uzasadnienia wynika dlaczego zapadł właśnie taki wyrok i które dowody oraz z jakich względów zdeterminowały jego treść. Nieuprawnionym jest twierdzenie skarżących, że Sąd I instancji przy ocenie dowodów „ kierował się z góry przyjętym założeniem w zakresie działania oskarżonej” (apelacja adw. K. K. (2)), czy „założył automatyzm” przy ocenie istniejących faktów (apelacja adw. J. R.). Ten pogląd służyć ma wykazaniu naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 kpk przy ocenie wyjaśnień oskarżonej K. B., bowiem tę ocenę skarżący kwestionują. Nie przedstawiają jednak argumentów, które to stanowisko by potwierdzały. To, że oskarżona nie przyznała się do winy i konsekwentnie zaprzeczała zarzutowi aktu oskarżenia nie stanowi okoliczności, która miałaby a priori przesądzać o treści wyroku.

Wyjaśnienia oskarżonej, tak jak każdy inny dowód, podlegają analizie oraz ocenie w sposób wymagany art. 7 kpk, a podkreślić trzeba, że obowiązkiem sądu orzekającego jest nie tylko dokonanie analizy i oceny konkretnego dowodu co

do jego treści, ale też dokonanie oceny takiego dowodu w sposób kompleksowy mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nie można uznać, aby Sąd Okręgowy z tego obowiązku nie wywiązał się, a tym bardziej, aby dopuścił się obrazy art. 7 kpk przy ocenie wyjaśnień oskarżonej, wyjaśnień R. B. (2), jak też pozostałych wskazanych dowodów.

Jeżeli chodzi o odwołanie się apelacji obrońcy adw. K. K. (2) do zeznań Ł. B. to trzeba mieć na uwadze, że świadek ten zeznając po raz pierwszy po 10 latach od zdarzenia opisał stanowisko oskarżonej i jego partnerki S. M. jeszcze przed podjęciem pracy w (...) Centrum (...) sp. o.o. (...), kiedy zarzekały się, że jeżeli spółka będzie działała w systemie argentyńskim to nie podejmą pracy. Oskarżona pracę w Spółce podjęła mimo, że to właśnie system argentyński był sposobem jej działania. Oskarżonej znany był system argentyński, wiedziała, że jest nielegalny, jakie są jego zasady i czemu służy, o czym dodatkowo przekonują wcześniejsze prawomocne skazania oskarżonej za podobne czyny (k 9989 zał.L; k 1141-43 zał. XLVIII). Tak więc brak jest podstaw do uznania, iż wskazane przez obrońcę zeznań Ł. B., gdyby były omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, to miałyby w aspekcie apelacji wpływ na treść tego orzeczenia.

Okoliczności związane ze stroną przedmiotową przypisanego oskarżonej przestępstwa oszustwa co do zasady nie są kwestionowane przez apelację, w przeciwieństwie do jego strony podmiotowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego

brak też jest podstaw, w świetle zebranych dowodów, aby uznać, iż ustalenia Sądu Okręgowego co do świadomości oskarżonej K. B. odnośnie umów zawieranych z klientami Spółki (...) są obarczone błędem. Sąd ten w sposób czytelny i jednoznaczny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wykazał jakie względy i dlaczego zadecydowały o tego rodzaju ustaleniach. Oskarżona, której „powiedziano, że jest wicedyrektorem, generalnie była do pomocy” P. D. i A. W. nadzorowała pracę placówek Spółki zlokalizowanych w różnych miastach, znała rodzaj wykonywanej działalności, jej regulamin, dostarczała do tych placówek wizytując je druki umów, znała okoliczności zawierania umów z klientami i ich realizacji ze strony klientów w postaci wpłacania tzw. „opłat przygotowawczych”. Warto zwrócić uwagę na zeznania świadków, którzy opisali bezpośredni kontakt z oskarżoną, jej zachowanie w ramach działalności Spółki i wiedze dotyczącą jej działalności, tj. zeznania P. D., A. N., T. D., B. S., G. K., K. H., R. B. (1), A. J.. To, że oskarżona nie stworzyła wzoru umów zawieranych z klientami i nie miała wpływu na treści tych umów nie stanowi argumentu, który mógłby świadczyć o zasadności apelacji, w sytuacji gdy oskarżonej znany był mechanizm prowadzonej działalności, w której uczestniczyła.

Nie można jednak znaleźć w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentów, które wskazywałyby na kierowniczą rolę oskarżonej w prowadzeniu tej działalności, a de facto działalności przestępczej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw. Nie zostało wykazane, aby oskarżona K. B. faktycznie podejmowała zasadnicze decyzje odnośnie prowadzonej działalności przestępczej, aby miała możliwość podejmowania samodzielnych decyzji co do jej przebiegu, przerwania lub zmiany, aby to ona aby panowała nad realizacją przestępstwa. Bezspornym natomiast jest, że uczestniczyła w tym procederze przestępczym i zgodnie z podziałem ról realizowała przydzielone jej zadania. Rola kierowania tą grupą została prawomocnie przypisana A. W. i D. W., którzy tego rodzaju działalność w formie oficjalnej Spółki (...) założyli oraz P. D. (wyrok SO XVIII K 281/07 zm.wyrok SA II AKa 370/26).

Mając na uwadze całokształt zebranych w sprawie dowodów i okoliczności z nich wynikających należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że oskarżona K. B. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 kk i miała tego świadomość. Przyniesione w apelacji adw. J. R. poglądy prawne na temat grupy przestępczej w znacznej mierze należy odnieść do działalności opisanej w zaskarżonym wyroku pod formalnym szyldem (...) sp. z o.o. Dotyczy to poziomu zorganizowania, sposobu kierowania, zaplanowania dokonywania w ramach tego rodzaju zorganizowania przestępstw, finansowanie tej działalności, podziału ról pomiędzy konkretne osoby biorące udział w tej grupie i istnienie między tymi osobami widocznego stopnia powiązań organizacyjnych. Oskarżona miała świadomość istnienia tego rodzaju grupy, akceptowała cel i sposób jej działania i podejmowała w ramach tej grupy działania wynikające z przydzielonej jej roli. To, że Spółka (...) funkcjonowała jako legalna forma organizacyjna nie zmienia ustaleń Sądu I instancji, iż została ona utworzona i wykorzystana jedynie w celu popełniania przestępstw

oszustwa poprzez wprowadzanie w błąd klientów co do warunków wypłacania pożyczek w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wnoszonych przez klientów opłat przygotowawczych.

Jeżeli chodzi o kwestionowany w apelacji udział oskarżonej w szkoleniu, które miało miejsce dnia 12 marca 2005 r. w O., to nie może ta okoliczność podważyć dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń co do aktywnej roli oskarżonej w działalności przestępczej w okresie popełnienia przypisanego jej czynu. Jeżeli chodzi o zaprzestanie przez oskarżoną działalności przestępczej poprzez złożenie zwolnienia lekarskiego, to nie można nie zauważyć okoliczności temu towarzyszących a związanych z działaniami jednego z pokrzywdzonych – T. D. podjętymi w celu wyjaśnienia działalności Spółki i wyegzekwowania uiszczonej opłaty (k 984).

Reasumując – apelacje nie podważyły ustaleń Sądu Okręgowego co do udziału oskarżonej K. B. w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oszustwa, co powoduje, iż zasadne jest dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że w ramach czynu przypisanego oskarżonej w punkcie I działanie oskarżonej wyczerpało dyspozycję art. 258 § 1 kk. Konsekwencją powyższego jest też zmiana w opisie czynu przypisanego oskarżonej w punkcie II, a także zmianie podlegało orzeczenie w zakresie kary za czyn z art. 258 § 1 kk. Przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych tego czynu oraz wskazanych w uzasadnieniu wyroku okoliczności mających z mocy art. 53 kk wpływ na wymiar kary Sąd odwoławczy uznał, iż karą współmierną w tym zakresie będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zmiana ta, szczególnie w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu, nie mogła pozostać bez znaczenia dla oceny okoliczności przy wymiarze oskarżonej kary łącznej, tj. w zakresie istnienia warunków do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przy uwzględnieniu treści art. 4 § 1 kk. Stosując więc przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. Sąd uznał, iż wobec oskarżonej zachodzą warunki z art. 69 § 1 i § 2 kk pozwalające na zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Uwzględniając więc z jednej strony okoliczności obciążające wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku adekwatne do dokonanej zmiany, a z drugiej właściwości i warunki osobiste oskarżonej, jej sposób życia po popełnieniu przestępstwa, od którego zakończenia minęło ponad 13 lat, Sąd Apelacyjny uznał, że dla osiągnięcia celów kary wystarczającym będzie orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tak orzeczonej kara jest zdaniem Sądu współmierna i skutecznie winna spełnić swoje ustawowe cele tak wobec oskarżonej jak i w zakresie prewencji generalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku.